בראתי יצר הרע ובראתי לו MONSEYEDITION פלג המנחה ע"ט – 6:38 הדלקת נרות שבת – 7:51 זמן קריאת שמע/ מ"א – 8:38 9:14 – איראת שמע /הגר"א סוף זמז תפילה/להגר"א – 10:27 שקיעת החמה שבת קודש – 8:10 בוצט"ה צאת הסכבים – 9:00 צאה"כ / לרבינו תם – 9:22

TORAH TAVLIN IS ALSO AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES, STORIES.ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG ORSENDANEMAILTO

ל"ד בעומר – פרק ד' דאבות

שבת קודש פרשת אמור – י"ט אייר תשפ"ה Shabbos Kodesh Parshas Emor-May 17, 2025

ויצא כן אשה ישראלית והוא כן איש מצרי בתוך בני ישראל וינצו במחנה וכו' (כד-י) - תורת המקלל וענינו לדורות

7רש"י. מהיכז יצא. רבי לוי אומר מעולמו יצא. רבי ברכיה אומר מפרשה שלמעלה יצא לגלג ואמר ביום השבת יערכנו. דרר המלר לאכול פת חמה בכל יום. או שמא פת צוננת של תשעה ימים. בתמיה. ומתניתא אמרה מבית דינו של משה יצא מחוייב. בא ליטע אהלו בתוך מחנה דן, אמרו לו מה טיבר לכאן, א"ל מבני דן אני. אמרו לו (במדבר ב, ב) איש על דגלו באותות לבית אבותם כתיב. נכנס לב״ד של משה יצא מחוייב. עמד וגדף, הנה ראוי להתבונז מהו ענינו של עניו המקלל, ולמה סיפרה לנו התורה כל השתלשלות המעשה האיר שנהרג שהרי ודאי כוונה תורה גם בזה המעשה להורות לנו את דבר ה'? ובדרר אפשר י"ל כי רצתה התורה להורות להאדם התרחק מאלו השלושה דברים שגרמו לו להמקלל לגדף ולאבד את ב' העולמות "ל, ואלו השלושה הלוא נרמזים הם בתיבת 'ויצא' וכיוון הכתוב לגלות כי מאחר שנכשל באחד מאלו השלושה נתגלגלו הדברים עד שהגיע המגדף לידי חטאו החמור. העניז הראשו הוא דברי רבי לוי האומר שהמקלל 'מעולמו יצא' ולענינינו

תפרשו הדברים על בחינת עולם השייך בדורינו, דהנה מלפנים בישראל היה יכולת האיש הישראלי לבלות את ימיו בתורה ועבודה כשהוא יחידי מבלי: התייחד עם אנשים. ואדרבה הרבה מהם העדיפו והרבו להתבודד בינם לביז קונם. באשר איז להם בעולמם אלא האוצרות של יראת שמים וד' אמות של הלכה. ואכז עד"ז זכו ונתעלו במעלות קדושים. שונים פני הדברים בדורינו אנו בו נחלשו ונפשות, ואין בכח היחיד להתחזק בינו לבין עצמו, וכשהאיש חפץ להיות בין המחזיקים בתורת ה' מוטל עליו להימנות בחבורה עם מבקשי ה', והיא אשר תסייע

ערותיך אתבובן לישוים מאת הדב אבחהם דְּהַאל אבטטיק טליםיא, בעמים טדה אברהם

אלמנה וגרושה וחללה זנה את אלה לא יכח כי אם

בתולה מעמיו יקח אשה ... (כא-ר) - זהירות בעניני קדושה

הוה"ק אסרה לכהן גדול לשאת את האלמנה. והק' **המושב זקנים** ולמה נצטווה נה"ג בבתולה דוקא ולא באלמנה? ותירץ, לפי שהיה מזכיר את השם [ביום הקדוש יום הכיפורים]. ושמא נתן עיניו באשת איש בשעת אזכרה שימות בעלה וישאנה. לכך אמרה תורה שישא בתולה ולא אלמנה. ע"כ דבריו. והדבר תמוה מאוד! מדברים על כהן גדול שעובד עבודת הקודש, ביום הקדוש, ונכנס למקום המקודש ביותר בעולם, יקרש הקדשים, ועליו יש חשש שנתן עינו באשת איש!? הרי יש כאן קדושת האדם – כהו גדול. ויש כאו קדושת הזמו - יום כיפור. וגם קדושת המקום - קדש הקדשים. וכי עם כל זה יש חשש שיעלה על דעתו תאוה של עריות דאשת איש. וכשיוכיר את השם יכויז שימות בעלה?! עם כל זה אסרה התורה שכהז גדול ישא אלמנה. מה נאמר כאז?! מבואר מזה עד היכז כוחו של יצרא דעריות! אפילו אדם קדוש כזה. ביום הקדוש. במקום הקדוש, היצר הרע שולט עליו, ויש לו הני תאוות. כמו שאמרו חז"ל: "אין אפוטרופוס לעריות". ואיז מי שיכול לומר על עצמו שהוא מובטח שלא יכשל בהני בירות. וטעות גמורה היא לומר. אני יכול לשלוט על יצר הרע דעריות. ואני מובטח

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (30) Laws Regarding Cars: Not in Use. Another important detail to mention in this discussion is about a car that is no longer being used, either because it cannot be driven or because the owner uses a better one. Some people leave their car taking up a parking space for long periods of time. In both public parking areas and semi-public areas such as a multi-apartment building parking lot, spaces are limited to the demand and a useless car causes inconvenience to proper car users. It is a common and basic understanding that the usage of the parking area is for cars

Damage that Saves the Victim Expense. Deductions. Both with cars and other monetary disputes, the following should be taken into account and a shaila asked to a Ray or Dayan: **Example One:** Reuven damaged Shimon's car and totaled it (total loss). Shimon was about to have an an emission test (and similar testings) done which would have cost him \$100. Now that or if an "immediate" benefit is the same as a "later" benefit.

being used and no one has the right to cause a space shortage.

The owner is obligated to dispose of it as soon as possible.

the damaged car is replaced by Reuven, Shimon saved \$100. Can Reuven deduct that off the total payment? Example Two. Reuven paid Shimon \$10 to watch a \$100 item. Shimon did not do his job well and it was lost. Does he pay \$100 or maybe not? He could possibly say that even had he done the job, Reuven would still lose \$10 to keep his \$100 item, so he only caused him to lose \$90. Example Three. Reuven has a house worth \$100,000 that he wants to sell, knowing he will have \$5,000 in selling costs. Shimon burned down the house. Does he owe the full amount or can he say that he only owes \$95,000 because that is all Reuven would have had from the house, including the consideration that the price is a makeup of all potential expenses? **Sources.** The *Gemara* (1) has a similar case when one damaged grapes and saved the victim the nutrition power of the vines. There are two opinions among the *Tanaim* if the damager can deduct the savings from his payment. It is a complicated issue to know whether a direct benefit is the same as an indirect benefit.

מאת הגאון מו"ר הדב ברוך הורטפלר טלוט"א, ראט כולל עטרת חיים ברוך, קליבלגד הייטס

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – שבועות יא.

for the כה -״תמידין שלא הוצרכו לציכור נפדין תמימים״ explains the *lomdus*: Ålthough the lambs being held in the בה -״תמידין שלא הוצרכו לציכור נפדין תמימים״ which does not allow them to be redeemed (only קדושת דמים may be redeemed), if these lambs are left over from the previous year since they may not be used for the new year, they may be redeemed with money. This is because "לב ב"ד מתנה עליהו". This means that the א אברים have in mind (stipulate) that if they end up not being used within the year, their original הדרשת should only be a הצברים and not a until it's determined if they are needed this. הַדּרשַת הגוף, thus allowing them to be redeemed. The ריטב"א explains their status is הַדּרשַת הגוף. year or not. Additionally, although this is not a תנאי מפורש it is treated as if it is was said explicitly.

The מעיל quotes the מרומת הדשו duotes the מרומת הדשו to have האה from many items of האה חוור קנ"ד. סי חו רמ"א of a ס or like the שולחו of the בהכנ"ס. This is because since it's איז אפשר ליזהר". and the שולחו to do this, since it is difficult to be careful to avoid this, ב"ד מתנה that these usages should be permitted, so as to avoid any באור **הלכה** that these usages should be permitted, so as to avoid any באור **הלכה** the **n**"n says it's משמע from the לשון then we do not say לב ב"ד מתנה then we do not say להן משנ"ב len we do not say אפשר ליזהר that if it's תרומת הדשן that if it's לב ב"ד מתנה only applies to items of the כתנה only applies to items of the כתנה only applies to items of the כתנה and rely on כתנה in the מעל only applies to items of the כתנה

The ס"ת says: If one donates a ס"ת to shul, it's cover (מטפחת), may be used for a different ס"ת in shul, "שר"עת כולן הוקדשר" וה shul, "שר"עת כולן הוקדשר". But if one had a private ס"ת in his house first and then donated it to the בהכנ"ס it's cover may not be used for a different יש מתירץ. But יש מתירץ. But יש מתירץ. But יש מתירץ. ס"ת above. that on a private תרומת הדשו because of תרומת הדשו above. that on a private ה"ח asks. based on how we explained the תרומת הדשו intentions of later donating it to the shul. how can the רמ"א say unequivocally that נצ"ע, will work? נצ"ע.

בימה with the משתמש to be נהג, people are "אי אפשר ליזהר", of תרומת הדשן of the לשון, אות כז'] **פסקי תשובות**, people are וס' קנ"ד אות כז'] and the מפה that's on it. by placing seforim on it and leaning on it. even though they are תשמישי קדושה. Some are מרומיר He adds תשמישי קדושה before בימה put away and treated like other קריה"ת before בימה on top of the מכיה רבר as it's for a בימה the בימה or to make an announcement, might not be considered a בימה as it's for a רבר גיין משנ"ב קמא סק"ד.קיל טפי and bang directly on the בימה as that is a בימה should move away the מדקדק במעשיו a ,מין משנ"ב קמא סק"ד.קיל טפי

R' Yehudah Arveh Leib Alter zt"l (Sefas Emes) would say

- יונקדשתי בתוך בני ישראלייי - Why does the *Torah* place the *mitzvah* of *Mesiras Nefesh* right between the *Parshiyos* of Kohanim and Yamim Tovim? Because just as there are specific people who single themselves out, and specific times that are singled out, to bring *shleimus* to the world, so too, anyone can do the same and bring *shleimus* to the world through his personal Mesiras Nefesh. By giving up your soul, you are giving up your will to Hashem, the fact that you are prepared to die if that's what He wants of you. If there is no other will other than *Hashem's* will, that is the true *shleimus*."

A Wise Man would say: "The end may justify the means as long as there is something that justifies the end."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

BE HAPPY With the Special Relationship That תפילה Brings ... Be M'Kabel to Protect It!

855.400.5164 / Text 323.376.7607 / kvodshomavim.org

רשע הוא! אי דליכא דרכא אחריתא. אנוס הוא! לעולם דליכא דרכא אחריתא. ואפ"ה מיבעי ליה למינס נפשיה". ע"כ, ופי' **הרשב"ם** וז"ל: "רשע הוא, ואע"פ שעוצם עיניו שלא היה לו לקרב אלא להרחיק מן העבירה דקיי"ל חולין (דף מד:) הרחק מן הכיעור". עכ"ל. מבואר. דמי שיש לו דרר אחרת שיכול ללכת בה בלי נסיונות לראות דברים אסורים. והולך בדרך שיש שם מראות אסורות. הרי הוא "רשע" אפילו אם אינו מסתכל בדבר ערוה! רשעותו מפני שהלך בדרך זו בשעה שיכל לילך בדרך אחרת! וביאור **המהרש"א** שהטעם שנקרא רשע, משום ש"התכוין לעבירה". והיינו שאם אינו משים לב להזהר בגודל יצר הרע זה הרי הוא מתכויז לחטא. וע"כ, עיקר עבודת האדם בהתגברות על יצרא דעריות. היא לא לילך למקום שיש סכנה לקדושתו. בכל אופו שיש 'דרכא אחרינא'. חייב להלור בה

בדווקא! אם הולר במקום הסכנה. הרי הוא מתכויז לעבירה ונקרא רשע.

בעדו להטות לבבו אל השי"ת. וכשיתוועד עם אלו ויקשיבו בדברי התעוררות יזכו לבהירות הדעת. ולא יטו לבבם מעם בוראם. וזהו 'מעולמו יצא' כי זה האיש אשר יוצא מבחי' עולם ונמצא בתור תוכו. זה האיש עלול שהביא על עצמו ירידה

עצומה, עד אשר יבוא לידי בחי' מקלל את השי"ת ר"ל, וכמו שהגדירו חז"ל את המברך על מצוה הבאה בעבירה 'אין זה מברך אלא מנאץ' כי כאמור זה האדם עלול להטות לבבו אחר יצרו האומר על טוב רע ולהיפר ח"ו. הענין השני הוא דברי רבי ברכיה האומר שיציאה האמורה כאן הכוונה היא מפרשה שלפניה. והיינו שלגלג על ענין לחם הפנים. וזה הדבר הוא שגרם לו לבסוף להתדרדר עד שקילל וחירף כלפי שמיא ר"ל. וכוונה תורה כאז לעורר את האדם

להתרחק מאוד מעניז הליצנות הגורמת לקרירות בכל עניני שמים. והדברים ניכרים בחוש כי כל אלו אשר לא השגיחו בדבר ונתקרבו אל כת הליצנים. נכנס הארס בקרבם ונתקררו מאוד מעניני תורה ויראה ר"ל. ולא פעם אחת כאשר נטפלתי לאלו אשר הקדיחו תבשילם כדי להחזירם למוטב. ונודע לי כי הסיבה העקרית הוא עווז הליצנות. כי בהיותם שומעים איר הוריהם מזלולים על היקר והקדוש בישראל. שוב לא ראו ערד בעניני יהדות. וגם לדברים אשר הוריהם כז ראו בה ערר דקדושה. על כז ראוי לו להאדם מאוד להתרחק כמטחווי קשת מכת זו.

העניז השלישי הוא מה ששנינו במתניתא שמבית דינו של משה יצא מחוייב. והוא זה שהביאו לידי חירות וגידות. ואכז זהו עניז שלישי אשר לפעמים יש לו לאדם דין ודברים בעניני ממונות. ומוכרח הוא להתדיין עם הזולת בבית דין, אך אז עליו לדעת כי עליו לבטל דעתו לדעת הבי"ד ולא להרהר אחרי הדיינים. ואף אם יודע הוא בעצמו כי הדיין טעה בדינו, בכ״ז מאחר וכך סיבבה ההשגחה העליונה מוטל עליו לקבל גזירת ה' ללא שום הרהור. ואם ח"ו מטיל הוא דופי בהדיינים הרי זה בגדר

מחרת ומגדת. כי איז ההרהור אחר הדייז אלא אחר הקב"ה שסיבב כד בהשגחתו. שאני יכול להתגבר על הני תאוות. חזינו מזה שזהו טעות גמור. שאפילו הכהו גדול עם כל קרושתו. יש לו היצר הרע וביום הקודש יש חשש שמה עיניו נתז באשה. וע"ז אמרו חז"ל (סוכה נב.): "כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו".

מנסיונות אלו וז"ל הגמ': "ועוצם עיניו מראות ברע – א"ר חייא בר אבא: זה שאיז

מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה. היכי דמי? אי דאיכא דרכא אחריתא.

ומחמת גודל היצר הרע אמרה הגמ' בב"ב (נז:) דבר נפלא בעניו התרחקות

שבר תחת שבר עין תחת עין שן תחת שן כאשר יתן מום באדם כן ינתן בו ... (כר-כ)

If someone hits his neighbor causing him to lose an eye, he is "owed" an eye. The *Torah* seems to suggest that the consequence for the attacker or negligent damager is that he must forfeit his own eye. Chazal explain, however, (Bava Kama 83b), that we are dealing with monetary value and not an actual eye, as it was difficult back in biblical times to ensure that the removal of an eye did not kill a person, and what would one do if the attacker was already blind, and so on. The Maharal M'Prague z'' (Gur Aryeh) explains that in reality a person should have to pay with his own actual eye, to teach him that no monetary equivalent could compensate for the loss of a living limb or organ. However, a person might come to mistakenly believe that once he pays, his debt is finished; he has completely compensated his neighbor for the damage that was done. In reality, though, such crimes can never be compensated for, and the damager must seek the forgiveness of the victim. In Parshas Emor, deep in the midst of the mission of the Kohanim who were meant to be our role models, we are reminded of how important it is to be sensitive to the "blemishes" we sometimes inflict on our fellow human beings; physical, emotional and even psychological scars, that cannot always be fixed or healed so easily.

Rabbi Binny Friedman recalled a visit he made years ago to the Old Synagogue of the *Maharal* (known as the *Altneu* Shul, in Prague). He immediately noticed its most distinctive feature: with the exception of some Hebrew letters very high up near the ceiling, the walls are completely blank, devoid of any art or decoration. Standing in stark contrast to all the other Jewish synagogues of Prague (not to mention synagogues all over Europe), this detail demanded an explanation.

There is an intensity to this *shul* with its history of hundreds of years in existence; eventually Rabbi Friedman learned why. On April 17, 1389, Easter Sunday, a Catholic Priest leading a procession past the Jewish community of Prague was hit with some sand thrown by a few Jewish children as they were in the midst of playing. Claiming they had denigrated Christianity and desecrated his lord, his incitement led the clergy to encourage savage mobs to pillage, ransack, and burn the Jewish quarter for two days in what became known as the Prague pogrom. 3,000 Jews were killed by their Christian brethren; all but the youngest children were murdered, with countless more injured and maimed, many of whom had their limbs cut off and eyes put out. Practically the entire Jewish community of Prague was wiped out in a matter of 48 hours...

As there were not enough able-bodied Jewish men left to give the dead a proper burial in a short period of time, to prevent a further desecration of the dead, the 3,000 Jewish bodies were stacked in the shul until little by little they were able to be given a proper Jewish burial. By the time they were all buried, however, the blood from their bodies had seeped into the walls of the building all the way up to the top of the windows. For over two centuries this was how the walls were left; the red stained stones a constant reminder of the price the Jewish community of Prague had paid for their faith.

When the *Maharal* came from Poland to Prague in the latter half of the 16th century and saw the blood on the walls, he told the Jewish community they could not pray there as the blood needed burial. Eventually they compromised by plastering the walls to "bury" the blood behind the plaster. But every 100 years or so, the blood seeps through and the walls need to be re-plastered. As part of a compromise, the walls remained blank without decoration out of respect for those who lost their lives. Eventually the **Noda B'yehuda** convinced them to decorate the top of the walls with verses but only the first letters of each word.

Think about who those 3,000 murdered Jews of 1389 might have been today. Millions more Jews would be alive. The loss is staggering. Same goes for the *kedoshim* of the Holocaust, pogroms and countless other tragedies. We live in a generation that is witnessing an attempt by some of the countries responsible for the most sinister destruction of a people in human history, attempt to "compensate" for those crimes. But at the same time it is important to remember why the *Torah* states the consequence as "an eye for an eye"; because we need to always be aware that such things can never truly be fixed.

ואחרי מהרתו שבעת ימים

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALED HISTORIAN

Yechezkel HaNavi discusses, in this week's Haftorah, the how they must remain pure and holy in order to do the avodah in the Bais Hamikdash. The Navi tells us that when a kohen becomes impure, even for a valid reason, he must undergo a purification process after which he must wait seven days while "they" - other kohanim - count the days of purity. But there really is no need to involve anyone else. Surely, he himself can count the days.

R' Zalman Sorotzkin zt''l (Oznayim L'Torah) explains that in truth the kohen himself does indeed do the counting, but it is the responsibility of the other *kohanim* to ensure that he does not enter the *Bais Hamikdash* during this period

He explains that in its infinite wisdom, the *Torah* foresaw unique laws and customs associated with the kohanim and the vanity of the Christian priests and how one of their main functions is to "absolve" those on death's door of their sins. Christianity believes that if sinners confess to their sins, they are promised to merit the reward of entering heaven. This is in stark contrast to our kohanim who must stay far away from the dead and the dying. Only *Hashem* can absolve one of his sins – not a kohen. Instead, the job of the kohen is to do the holy service in the Bais Hamikdash and teach Klal Yisroel *Torah.* Being a *kohen* has its privileges, but it does not give him carte blanch to do as he pleases. He is a member of the Jewish nation and must adhere to the 613 *mitzvos* just like any other member of Klal Yisroel

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

The *meforshim* explain that the word "וספרתם" is derived from the root "ספיר" a sapphire. Our job during the ימי הספירה is to polish and refine our *middos* and *avodah* until they shine like a diamond. Then we will be more suitable to be *mekabel* the Torah on Shavuos, I once heard that Lag Baomer and Tu B'shvat are two of the most easily celebrated Yamim Tovim because they are not accompanied by special *mitzyos*, obligations, or restrictions and don't demand any sacrifice. While this may be true, the seforim write that Lag Baomer is a day of hope for many types of salvation. The heilige Tanna Reb Shimon evokes Hashem's rachmanus through our tefillos, showering Yidden with berachos. No, it's not a contradiction. While there may not be any specific *mitzvos* linked to this day, perhaps the opposite is true. Each and every one of us knows the areas in which we can improve. It's a day of introspection, avodas Hashem through simcha, and increasing our kesher to Hashem through tefillah. Reb Shimon, and his son Reb Elazar, lived for years in the cave, with mesiras nefesh and practically no gashmiyus. It would therefore behoove us to try to follow in that area as well, thereby meriting Reb Shimon to intercede on our behalf.

There's a powerful vort from the **Sar Shalom of Belz** zt"l. He asks as follows: we know that *Hashem* "keeps" the entire Torah. Now, in order to be מהדר במצוה, we are supposed to pay more, up to a third of the price, to "upgrade" to a nicer mitzvah item. How is *Hashem mekayem* this *inyan* of הדור מצוה עד שליש? The *Belzer Rebbe* answers, when a *Yid* works on himself to combat the צר הרע and he is successful, say, two-thirds of the way, *Hashem* takes care of the final third. Then he added, there are 49 days of Sefirah. The thirty-third day, Lag Baomer, is exactly two-thirds of ספירה. Thus, if we make a concerted effort to better ourselves, and mostly succeed, Hashem will "cover" the deficit. We can then be zoche to אף הקדוש ברוך הוא מטהר את הבא עלינו לטובה and be worthy to be *mekabel* the *Torah* בשמחה ובטהרה on the upcoming *Yom Tov* of *Shavuos* ישראל"

משל למה הדבר דומה

אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם ... (כג-ד) מטר: The Maggid of Yerushalayim, R' Sholom Schwadron zt"l, would use humor and charisma in his drashos to help bring out *mussar* points and to influence his listeners. Once, during his weekly Friday night drasha in the Zichron Moshe shtieblach, a person got up and announced, "This is leitzanus, (light-headedness). It is improper to speak this way."

R' Sholom took the rebuke to heart. He feared that perhaps this man was right, and he feared continuing to give his speeches in his normal manner. He decided to go to the Chazon Ish zt"l for advice and guidance.

The *Chazon Ish* asked for a demonstrational speech so that he could better decide whether R' Sholom should continue in only strengthens his own Yiras Shamayim, but can have a his humorous fashion or not. Since R' Sholom wanted the great impact on others as well. This is the ultimate way to Chazon Ish to experience his drashos, he began to speak as serve his Creator.

if he were speaking before a large audience.

The performance found favor in the Chazon Ish's eyes, who laughed and confirmed he should continue speaking in this way. The *Chazon Ish* explained: "In Lithuania, there was a lot of Yiras Shamayim, but the joy was by the maskilim, and that is why so many youths fell away. By spreading Yiras *Shamayim* in this fashion, you are preventing this downfall."

R' Sholom took the Chazon Ish's words to heart, and from then on continued spreading his moving words, ultimately influencing *Klal Yisroel* in an impactive way.

נמטל: Parshas Emor teaches all about avodas Hashem; service of kohanim, mitzvos, vamim tovim, etc. When a person performs his avodas Hashem with simcha, joy, he not

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ה' מקדשכם ... (כב-לב)

INSIGHTS AND COMMENTARY ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

After enumerating various laws pertaining to the kohanim and korbanos, the Torah inserts a command to sanctify Hashem Name. What is this *mitzvah* doing here? What is the connection between this *mitzvah* and the laws of *kohanim and korbanos*?

Perhaps we may explain as follows. When we speak of Kiddush Hashem, of mesiras nefesh to do Hashem's will, it brings to mind the cry of Moshe Rabbeinu, after seeing the devastation caused by the eigel: "מו לה' אליו": "Whoever is for Hashem - to me!" Shevet Levi rallied around him and with great personal sacrifice, executed all those involved in the eigel. When Hashem saw them gathering to sanctify His Name, He declared that these are the ones most loyal to Me, and they are the ones whom want to serve Me! And He thus awarded the kohanim, who came from Shevet Levi, the rights to do the avodah of the korbanos.

Perhaps this is why the *Torah* speaks about the *mitzvah* of *Kiddush Hashem* here. Having just concluded its discussion of the laws pertaining to kohanim and a whole host of halachos regarding the korbanos, the Torah wants to make note of the special quality through which the kohanim merited to all these special laws and which grant them the right to bring the korbanos mesiras nefesh, the fierce devotion and loyalty to Hashem, through thick and thin.

The Gaon, R' Meir Soloveitchik zt"l, would relate how the heilige Chafetz Chaim zt"l once asked a visitor who came to him, "Do you know why I am a Kohen, and I am allowed to do the avodah on the mizbeach and duchen, but you are not?"

The poor fellow did not know what to answer, so the *Chafetz Chaim* explained: "I will tell you the reason. After the *eigel*, when *Moshe Rabbeinu* called out מי לה' אלי', my *zeide* ran to his side, while your *zeide* did not! You should know," he continued, "when Mashiach will come, there will be another call of מי לה' אלי and at that time, one must focus and act immediately! He must not remain standing on the side!" May we be takeh zocheh to heed the call b'karov, בב"א!